

Reč života - mart 2019.

„Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv“ (Lk 6,36)

Po Lukinom Jevanđelju, Isus, nakon što je izrekao blaženstva svojim učenicima, objavljuje svoj revolucionarni poziv da treba ljubiti svakog čoveka kao brata, čak i ako se pokaže da je on neprijatelj. Isus zna dobro šta govori i pojašnjava: mi smo braća jer imamo jednog jedinog Oca koji uvek prati svoju decu.

On želi da stupi u odnos s nama, priziva nas našim odgovornostima, ali isto tako njegova ljubav je briga, koja leči, koja neguje: majčinski odnos saosećanja i nežnosti.

To je Božje milosrđe, koje se pruža ponaosob svakom ljudskom biću, uprkos svim njegovim slabostima; štaviše, On daje prednost onima koji, isključeni i odbačeni ostaju pored puta. Milosrđe je ljubav koja ispunjava srce, i koje se zatim izliva na druge, na one najbliže, ali i na strance, na okolno društvo.

Kao deca takvog Boga, možemo da mu budemo slični u onome što ga karakteriše: ljubav, prihvatanje, čekati na druge kad bude došlo njihovo vreme.

„Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv“ (Lk 6,36).

Nažalost, u našem ličnom i društvenom životu okruženi smo atmosferom rastućeg neprijateljstva i konkurencije, uzajamne sumnjičavosti, osuda bez prava na odbranu, straha od drugog; mržnja se nagomilava i vodi do sukoba i ratova.

Kao hrišćani možemo odlučno svedočiti i ustati protiv ove tendencije: sa unutrašnjom slobodom, slobodni od navezanosti, počnimo da obnavljamo prekinute ili razrušene veze u porodici, na radnom mestu, u crkvenoj zajednici, u političkoj stranci. Ako smo nekoga povredili, zamolimo hrabro oprostaj i nastavimo gde smo stali. To je jedan veliki dostajanstveni čin.

A ako nas je neko zaista uvredio, probajmo da mu oprostimo, nađimo mu neki novi prostor u našem srcu, omogućivši mu tako da zaleči ranu.

Ali šta je oprost? „Opraštanje nije zaboraviti [...] nije slabost, [...] nije neko površno ukazivanje na nešto što je ozbiljno, ili uzimanje za dobro ono što je loše, [...] to nije ravnodušnost. Opraštanje je čin volje i lucidnosti, to jest slobode koja se sastoji u prihvatanju brata takvog kakav jeste, uprkos zlu koje nam je učinio, kako Bog prihvata i nas grešnike, uprkos našim gresima. Opraštanje se sastoji u tome da se ne reaguje uvredom na uvredu, već da se radi ono što Pavle kaže: 'Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrim'^[1] „[2]

Ova otvorenost srca se ne improvizuje. To je svakodnevna borba, neprestani rast našeg identiteta kao dece Božje. To je pre svega dar od Oca koji možemo i moramo tražiti baš od Njega.

„Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv“ (Lk 6,36).

Priča M, mlada Filipinka: „Imala sam samo jedanaest godina kada je moj otac ubijen, a pravda nije bila zadovoljena jer smo bili siromašni.“ Kada sam odrasla, studirala sam pravo u želji da dostignem tu pravdu za smrt mog oca. Ali Bog je imao drugi plan za mene: jedan kolega pozvao me je na susret osoba koji su se istinski posvetili životu Jevandjelja. I tako sam počela i ja.

Jednog dana molila sam Isusa da me nauči da živim konkretno njegovu reč: „Ljubite svoje neprijatelje“^[1] jer sam osećala da me mržnja prema ljudima koji su ubili mog oca još uvek obavija. Sutradan, na poslu, sreća sam šefa grupe. Pozdravila sam ga sa osmehom i pitala ga kako mu je porodica. Ovaj pozdrav ga je zbunio, a mene zbog onog šta sam uradila još više.

Mržnja u meni se topila, pretvarajući se u ljubav. Ali to je bio samo prvi korak: ljubav je kreativna! Mislila sam da svaki član grupe mora da primi naše oprostjenje. Sa mojim bratom otišli smo da ih posetimo, i da tako ponovo uspostavimo odnos među nama i da im pokažemo da ih Bog ljubi! Jedan od njih je tražio oprostaj za ono što je učinio i molitve za sebe i svoju porodicu.

Leticija Magri

^[1]Rm 12,21.

^[2]Vidi. K. Lubik, *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Rim 1993, str. 56.

^[3]Vidi. Mt 5,44; Lk 6,27.